

(Βιωματικά, λυρικά κι ανθρώπινα, αντιμετωπίζει την Καθαρά Δευτέρα, ο φίλτατος Γιάννης Δοδόπουλος

Ασμένως αναρτώ την αφήγησή του, η οποία, αντανakλά με τρόπο γνήσιο, πηγαίο, τις εμπειρίες του.

Τις εμπειρίες της «Καθαράς Δευτέρας», ενός ανθρώπου που γεννήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του '70 στην Ελληνική επαρχία.

Κι' όπως συμβαίνει σε όλα τα ενδιαφέροντα κείμενα, μια ανάγνωση δεν αρκεί)

Παιδί. Στον τόπο του

Το καροτσάκι του μωρού κροτάλιζε αδέσποτο πάνω στο

άτεχνο και κατηφορικό κράσπεδο, με τις ρόδες του να χοροπηδούν απεγνωσμένα τρελές πάνω στις πέτρες και μια μάνα -μουλιασμένος στον ιδρώτα δρομέας με βουβό ουρλιαχτό- να τρέχει ξοπίσω του.

Πιο πολύ από όσο ψυχή και πόδια την αφήναν, μα φρικτώς αργά μπροστά στο δαιμονισμένο Chisco, εντός του οποίου, κλαίων, ο μπόμπιρας τραβούσε ντουγκρού προς τη διασταύρωση.

Κάπου εκεί παράστεκα κι εγώ. Παγωτό της χρονιάς πρώτον. Χωνάκι βανίλια. Μπεζ παντελονάκι. Τιράντες γαλάζιες και φανέλα της πάλλευκης μαμάς, σιδερωμένη. Μπιζουδάκι, σα να λέμε. Σαν κι αυτά που βλέπω σήμερα (σε θηλυκή, εννοείται, έκφανση και πολύ μεγαλύτερα, επίσης εννοείται) και τα χαζεύω. Δεν θα έλεγα «λιμπίζομαι». Διότι μπορεί να κατέστημεν ολίγον *old to rock and roll*, παραμένομεν όμως και *too young to die*. Θα βρω το ακριβές ρήμα και θα επανέλθω. [

Βιγλίζω

, ίσως. Ναι,

βιγλίζω

. Παραπέμπει σε κάστρο, επιφυλακτικότητα, απόσταση, με τελικό σκοπό αυτό που προώριστο ο άνδρας να πράττει: Εφοδο].

Και να η καταραμένα ευλογημένη σκηνή. Που το παγωτό παρατιέται στο δρόμο, που η αφηρημάδα γίνεται καθήκον, που το παιδί αστράφτει άντρας. Πανικόβλητος προσπαθώ να προλάβω το καρότσι σιχτιρίζοντας μέσα μου για τα δέκα ράμματα στο γόνατο. [Στην 'παιδική χαρά' πλακωνόμουν συνήθως μ' αλήτες ή δυνατότερους που τους νόμιζα αλήτες].
Καθαρά Δευτέρα, 1979. Καιρός καλός.

Τρία ή τέσσερα χρόνια αργότερα. Την αναμονή του πρωινού, διακόπτει η φωνή της μητέρας: «Το παιδί, το παιδί θα πνιγεί». Ένα κομμάτι λαγάνας είχε πέσει μεγάλο στον μικρό μου αδερφό, νάτανε τότε 2 ή 3 ετών. Τώρα μου ρίχνει 10 πόντους μπόι, μα τότε τον

θυμάμαι με το γαλάζιο του πιτζαμάκι κρεμασμένο σχεδόν ανάποδα στα χέρια του πατέρα μου. Να βγει το κομμάτι, να σωθεί το παιδί.

Καθαρά Δευτέρα 1983 ή 1984, κρύο πολύ.

Κάπως έτσι, ηρωϊκές, θα ήθελα να είναι όλες οι αναμνήσεις που με κάνουν περίεργο απέναντι στην Καθαρά Δευτέρα. Μα δεν είναι αυτές που μου φταίνει.

Ούτε ο αξιοθρήνητος ταραμάς.

Ούτε η επιδεικτικώς κραυγαλέα λαγάνα.

Είναι η τυραννία της οικειότητας πάνω στα καρό τραπεζομάντηλα.

Είναι η επίπλαστη μαζικότητα του χαρταετού.

Κι η αδυναμία προσαρμογής, ύστερα από ώρες καταναγκαστικής συμμετοχής στο αργόσχολο δρώμενο, σε ένα σπίτι βουβό (καθότι τα ούζα και τα τσίπουρα σε νάρκη στέλναν τους μεγάλους) με τον ψυχρό ήλιο να μπαίνει σαρκαστικός μες από τις γρίλιες και τα μαθήματα της επομένης σε κατάσταση θλιβερής αναμονής.

Τώρα αναπολώ τις ημέρες. Όχι επειδή η απαξία δια το δρώμενον ημβλύνθη. Ούτε επειδή τα κατάφερα, στα χρόνια που διέρρευσαν, να δώσω οριστικό τέλος στην σκληρή μάχη με την βλακώδη, μονόχωνη αμηχανία μου στους μαζικούς εορτασμούς. Τις αναπολώ επειδή τότε ήμουν παιδί.

Παιδί με όνειρα πιο ψηλά κι από τον καλύτερο χαρταετό.

Χαρταετό καλύτερο κι από του μπαρμπα Κοκόλη.

Μα λίγο χειρότερο απ' αυτόν που θα πάρω μια άσχετη Δευτέρα να πετάξω με τον γιο μου.

Τις αναπολώ, εν ολίγοις, επειδή ήμουν παιδί.

Παιδί στον τόπο του.

Γιάννης Δοδόπουλος

υ.γ. Η ιστορία με το καρότσι είναι παραμύθι...

